

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค ๒ สอบสวน มาตรา ๑๒๐-๑๕๖

ครั้งที่ ๒ วันศุกร์ที่ ๑๕ ธ.ค. ๒๕๖๘

อ.สันทนี ดิษยบุตร

ผู้อำนวยการสำนักงานยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม
สถาบันนิติวัชร์ สำนักงานอัยการสูงสุด

“...เราทั้งหลาย รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองนั้น จะต้องมึ
หน้าที่ที่จะตอบแทนบุญคุณประเทศชาติ หรือผืน
แผ่นดินนี้ อันเป็นที่เกิดที่อาศัย และกระทำกิจทุกอย่าง
ทุกประการที่จะก่อให้เกิดความมั่นคง ความผาสุก
ความสวัสดิแก่แผ่นดินนี้...”

พระราชดำรัส ในโอกาสเสด็จฯ ไปพระราชทานของที่ระลึกแก่ผู้บริจาค
เงินสมทบทุนสงเคราะห์ชุมชนของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๑๙

อัยการจะฟ้องคดีได้ ต้องมีการสอบสวนโดยชอบในความผิดนั้นก่อน

ม. 120

การสอบสวนโดยชอบ ต้องทำโดยพนักงาน
สอบสวนที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่

ม. 2(6),18,19,20

ความผิดต่อส่วนตัวต้องมีคำร้องทุกข์ ม. 121, 2(4) (7)

มาตรา ๑๒๐

“ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาล
โดยมิได้มี**การสอบสวน**ในความผิดนั้นก่อน”

คำพิพากษากฎีกาที่ ๘๔๓๑/๒๕๖๑

บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ กำหนดเงื่อนไขให้อำนาจในการฟ้องคดีของพนักงานอัยการว่าจะต้องผ่านการสอบสวนของพนักงานสอบสวนมาแล้ว หากไม่มีการสอบสวนมาก่อนจะฟ้องคดีไม่ได้ อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่ปรากฏสำนวนการสอบสวนในสำนวนคดีนี้ แต่พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น โดยระบุในคำฟ้องว่า พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลศาลาแดงได้สอบสวนแล้ว ต่อมาศาลชั้นต้นเบิกตัวจำเลยจากเรือนจำพิเศษธนบุรีมาอยู่ต่อหน้าศาล ศาลได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษจริง จำเลยมีได้โต้แย้งคัดค้านว่า พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวนจำเลยมาก่อนการฟ้องคดีนี้ จึงถือได้ว่าการสอบสวนจำเลยในความผิดตามที่กล่าวหาตามฟ้องโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๖๒/๒๕๖๓

การพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบใช้ระบบไต่สวน ซึ่งศาล
มีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้เอง แต่ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ที่นำมาใช้บังคับตาม
พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙
มาตรา ๖ ถ้าพนักงานอัยการฟ้องคดีโดยมิได้มีการสอบสวนหรือมีการ
สอบสวนแต่การสอบสวนไม่ชอบ ต้องถือว่าไม่มีการสอบสวน การฟ้องยอม
ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะพนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกา ๓๑๓๐/๒๕๕๖ สอบโดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง

หลังจากที่พันตำรวจเอก ศ. เข้าวร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโท พ. พนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลย พันตำรวจโท พ. มิได้แจ้งข้อหาความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอมให้จำเลยทราบตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ กับมิได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม แม้การสอบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดแต่งตั้งจะได้พบการกระทำของจำเลยซึ่งเป็นการปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม ก็มิใช่เป็นการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘ ถือได้ว่ามิได้มีการสอบสวนจำเลยในความผิดฐานปลอมและ ใช้เอกสารราชการปลอมก่อน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องในความผิดฐานปลอมและใช้เอกสาร ราชปลอมตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

มาตรา ๑๒๑

“ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวน
คดีอาญาทั้งปวง แต่ถ้าเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว
ห้ามมิให้ทำการสอบสวนเว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์
ตามระเบียบ ”

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖

“...ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหาย
มิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและ
รู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๗๓/๒๕๓๘

โจทก์ร่วมรู้เรื่องความผิดที่ถูกฉ้อโกงและรู้ตัวผู้กระทำความผิดว่าจำเลยเป็นคนฉ้อโกงตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๓ แล้วเพิ่งมาร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๓ ซึ่งเกินสามเดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีโจทก์และโจทก์ร่วมเป็นอันขาดอายุความตาม ป.อ. มาตรา ๙๖ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๖) โจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่มีอำนาจฟ้อง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๒ (๗)

“คำร้องทุกข์” หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่า มีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

คำพิพากษากฎีกาที่ ๘/๒๕๖๓

ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีระบุว่า บริษัท ช. โจทก์ มอบอำนาจให้ ท. แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่บริษัท จ. จำเลยที่ ๑ ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คจนคดีถึงที่สุด มิได้ระบุให้ร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๒ หรือผู้ร่วมกระทำผิด และไม่มีหลักฐานว่าโจทก์ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๒

การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ในความผิดอันยอมความได้เกินสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ขาดอายุความ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๖๘/๒๕๖๕ **แจ้งความเพื่อเป็นหลักฐาน**

การแจ้งความของโจทก์เป็นการ**แจ้งความเพื่อเป็นหลักฐาน** ว่าโจทก์จะไปดำเนินการประสานกับสำนักงานขนส่งเพื่ออายัด ทะเบียนรถไว้ มิใช่เป็นการมอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ตามกฎหมาย **ถือไม่ได้ว่าเป็นการร้องทุกข์** ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗) เพราะ ขณะแจ้งยังมีได้มีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๘/๒๕๔๔

หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ร่วมมีข้อความแต่เพียงว่า โจทก์ร่วมมอบอำนาจให้ ร. จัดการแจ้งความเรื่องเช็คคืน โดยไม่ได้ระบุให้มีอำนาจแจ้งความเพื่อดำเนินคดีแก่จำเลย จึงไม่ชัดแจ้งว่าโจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้เสียหายมีเจตนาที่จะให้จำเลยต้องรับโทษ ทั้งได้ความว่า เหตุที่แจ้งความร้องทุกข์เพราะไม่ต้องการให้คดีขาดอายุความ จึงไม่เป็นคำร้องทุกข์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗) เมื่อความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ เป็นคดีความผิด อันยอมความได้ แต่ไม่มีคำร้องทุกข์ ย่อมห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง การสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจ ต้องถือว่าไม่มีการสอบสวนโดยชอบ พนักงานอัยการโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๗๘/๒๕๖๔

องค์ประกอบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามป.อ. มาตรา ๓๕๘ นั้น ต้องกระทำต่อทรัพย์ของผู้อื่นหรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ซึ่งคำว่า "ทรัพย์ของผู้อื่น" ย่อมหมายความรวมถึงบุคคลที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจากเจ้าของทรัพย์ให้เป็นผู้ครอบครองดูแลรักษาทรัพย์นั้น

เมื่อรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุเป็นของ ล. และผู้เสียหายยืมจากเพื่อนรุ่นน้องมาใช้ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ล. ซึ่งเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุได้มอบหมายโดยตรงให้ผู้เสียหายเป็นผู้ครอบครองดูแลรักษาจักรยานยนต์คันดังกล่าวโดยอาศัยสิทธิของเจ้าของทรัพย์ได้ ผู้เสียหายจึงไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ เมื่อ ล. ซึ่งเป็นผู้เสียหายที่แท้จริงไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ พนักงานสอบสวนย่อมไม่มีอำนาจสอบสวนจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ การที่พนักงานสอบสวนสอบสวนจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานนี้ และผู้เสียหายไม่มีอำนาจยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในการซ่อมรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุแก่ผู้เสียหายได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๒๖๗/๒๕๕๕

กฎหมายมิได้กำหนดรูปแบบของการร้องทุกข์ว่าต้องดำเนินการอย่างไร **การที่**
โจทก์ร่วมแจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่าประสงค์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยและพนักงาน
สอบสวนได้สอบปากคำจำเลยรวมไว้จึงถือว่าเป็นการร้องทุกข์แล้ว

แม้พนักงานสอบสวนไม่ได้บันทึกการมอบคดีความผิดอันยอมความได้ไว้ก็ตาม
พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนและโจทก์มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๐๑/๒๕๒๓

การที่ผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนขอให้ลงโทษจำเลย
ในข้อหาออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และได้มีการ
สอบสวนตามที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ไว้ เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าเป็น
ความผิดฐานฉ้อโกง ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวหรือสืบเนื่องมาจากการกระทำผิด ซึ่งเป็นกรรม
เดียวกับข้อหาออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คด้วย ถือได้
ว่าผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ในข้อหาฉ้อโกงด้วยแล้ว การสอบสวนจึงเป็นไปโดย
ชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในข้อหาฉ้อโกง

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๘๒๒/๒๕๖๖

บันทึกประจำวันเกี่ยวกับคดีระบุไว้ตอนหนึ่งว่าโจทก์จึงมา
ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด ถือได้ว่ามีเจตนา
จะให้ผู้กระทำความผิดทุกคนต้องรับโทษ จึงเป็นคำร้องทุกข์ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๗)

คำพิพากษาศาลฎีกา ๓๓๔๓/๒๕๓๖

ในเอกสารรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี กล่าวหาเฉพาะ นาย ส. กับจำเลยที่ ๑ เท่านั้นที่ร่วมกระทำผิด ไม่ได้กล่าวหาว่าจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ว่าได้ร่วมกระทำผิดด้วย ทั้งไม่ได้กล่าวหาว่ามีพวกของนาย ส. จำเลยที่ ๑ หรือ บุคคลอื่นร่วมกระทำผิดแต่อย่างใด การกล่าวหาจึงไม่ครอบคลุมถึงจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ จึงไม่เป็นการกล่าวหาที่ โจทก์ร่วมมีเจตนาจะให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ได้รับโทษ ไม่เป็นคำร้องทุกข์ตามกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๖๐/๒๕๕๘

แม้ในเบื้องต้นโจทก์ร่วมที่ ๑ ได้แจ้งความต่อนักงานสอบสวนไว้เป็นหลักฐาน ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี แต่หลังจากนั้นโจทก์ร่วมที่ ๑ ไปให้การต่อนักงานสอบสวนพร้อมกับร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยฐานฉ้อโกงรถคันดังกล่าว ตามบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษหรือพยาน ซึ่งในการร้องทุกข์ต่อนักงานสอบสวนนั้น ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๓ วรรคสาม บัญญัติว่า คำร้องทุกข์จะทำเป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้ ถ้าเป็นหนังสือต้องมีวันเดือนปีและลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ถ้าร้องด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ ลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้บันทึกกับผู้ร้องทุกข์ในบันทึกนั้น เมื่อพิจารณาทันทีคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน ระบุว่า วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ โจทก์ร่วมที่ ๑ ไปให้การต่อนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเขาสมิงพร้อมกับผู้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยฐานฉ้อโกงรถ โดยในคำให้การดังกล่าวปรากฏชื่อและที่อยู่ของโจทก์ร่วมที่ ๑ ในฐานะผู้ร้องทุกข์ ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ความผิดนั้นได้กระทำความเสียหายที่ได้รับและชื่อหรือรูปพรรณของผู้กระทำผิดเท่าที่จะบอกได้ เข้าลักษณะเป็นคำร้องทุกข์ ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา ๒(๗) ประกอบมาตรา ๑๒๓ แล้ว พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนและพนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ และมาตรา ๑๒๐ ตามลำดับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๘๖/๒๕๓๖

เจ้าพนักงานตำรวจในตำแหน่งที่กฎหมายบัญญัติว่ามีฐานะเป็นพนักงานสอบสวน ย่อมมีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนตลอดเวลาที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้นั้นยังดำรงตำแหน่งดังกล่าว การที่เจ้าพนักงานตำรวจในตำแหน่งพนักงานสอบสวนผู้ใด จะต้องเข้าเวรปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนในวันเวลาใด เป็นเพียงระเบียบหรือข้อบังคับภายในของหน่วยราชการที่ผู้นั้นสังกัดอยู่ ไม่มีผลทำให้เจ้าพนักงานตำรวจในตำแหน่งพนักงานสอบสวนในขณะที่ไม่ได้เข้าเวรปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนไม่มีฐานะเป็นพนักงานสอบสวน ดังนั้นแม้ในกรณีที่ ร้อยตำรวจเอก ป. รับแจ้งความร้องทุกข์จากโจทก์ร่วม ร้อยตำรวจเอก ป. ยังไม่ได้เข้าเวรปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวน ก็ต้องถือว่าเป็นร้อยตำรวจเอก ป. มีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนในขณะที่ได้รับแจ้งความร้องทุกข์จากโจทก์ร่วม การสอบสวนของร้อยตำรวจเอก ป. เป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกา ๔๗๑๔/๒๕๓๓

ข้อความในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ตอนแรกระบุว่า โจทก์มาร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ ให้ได้รับโทษตามกฎหมาย แต่ในตอนท้ายระบุว่า ร้อยเวรสอบสวนได้รับแจ้งไว้แล้ว สอบถามผู้แจ้งยืนยันว่า ยังไม่มอบคดีแก่นักงานสอบสวน เพียงแต่ต้องการนำเช็คไปฟ้องร้องต่อศาลทางหนึ่งก่อน ดังนี้ คำของโจทก์ที่แจ้งต่อนักงานสอบสวนว่า ยังไม่มอบคดีต่อนักงานสอบสวน แสดงว่าโจทก์กล่าวหาโดยมิได้มีเจตนาจะให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษ จึงไม่เป็นคำร้องทุกข์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๗)

คดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คเป็นความผิดอันยอมความได้ เมื่อโจทก์ ซึ่งเป็นผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิดคดีของโจทก์ ย่อมขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๐๘/๒๕๓๑ (ประชุมใหญ่)

ข้อความในบันทึกการร้องทุกข์มีว่า **มาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญา**กับผู้สั่งจ่ายตามกฎหมายจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ในชั้นนี้ขอรับเช็คคืนไปเก็บรักษาไว้เพื่อจะได้ติดต่อกับผู้สั่งจ่ายอีกทางหนึ่ง ดังนี้แสดงว่าโจทก์ได้**แจ้งความกล่าวหาโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ** และมอบคดีให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ **การขอรับเช็คคืนไปเพื่อติดต่อกับผู้สั่งจ่ายอีกทางหนึ่งเท่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อการแจ้งความร้องทุกข์** ข้อความดังกล่าวจึงเป็นคำร้องทุกข์ตามป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๐๕๑-๓๐๕๒/๒๕๒๓

เจ้าอาวาสเจ้าของโรงเรียนมอบอำนาจให้ผู้มีชื่อไปแจ้งความ ร้องทุกข์กล่าวหาว่า จำเลยทุจริตยักยอกเงินของโรงเรียนเป็นการร้องทุกข์ โดยถูกต้องแล้ว เจ้าอาวาสเบิกความ ต่อศาลว่า ที่ให้ไปแจ้งความก็เพื่อให้ ได้เงินคืน ไม่ต้องการให้จำเลยรับโทษทางอาญา ไม่ทำให้การแจ้งความ ร้องทุกข์ที่ได้กระทำไว้แล้วโดยชอบเสียไป และไม่ใช้ถอนคำร้องทุกข์ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๓๐/๒๕๔๐

หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดรุ่งทุกข์ มีข้อความ
ว่าทำให้ตนได้รับความเสียหาย แต่ไม่มีข้อความระบุว่าทำให้
ได้รับความเสียหายด้วย ถือไม่ได้ว่าเป็นการร้องทุกข์แทนห้างฯ ด้วย
เมื่อห้างฯ พ้องคดีเกิน ๓ เดือน พ้องโจทก์จึงขาดอายุความ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๐/๒๕๓๐

บริษัทมอบอำนาจให้ผู้อื่นไปร้องทุกข์ กรรมการที่ลงชื่อ
ในหนังสือมอบอำนาจ มีเพียงคนเดียว แต่ตามข้อบังคับของบริษัท
ต้องมีกรรมการรวม ๒ นายลงชื่อผูกพันบริษัทได้ การมอบอำนาจ
ดังกล่าวจึงไม่ผูกพันบริษัทโจทก์ จึงถือว่าบริษัทโจทก์ไม่ได้ร้องทุกข์
ในความผิดต่อ พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๑๘/๒๕๔๐

กรรมการบริษัทลงชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้^๕รองทุกข^๕
ถูกต้องตามข้อ^๕บังคับ^๕พร้อมทั้งประทับตราสำคัญของบริษัท ^๕แม้ไม่ได้^๕
ระบุว่ากระทำในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ก็^๕ไม่ถือว่า^๕
เป็นการกระทำในฐานะส่วนตัว แต่เป็นการกระทำแทนบริษัท
พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนและโจทก์มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๔๒๘/๒๕๕๐

ในบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ซึ่งเป็นคำร้องทุกข์มีข้อความระบุอย่างชัดเจนว่า พ. ร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้เสียหาย มิใช่ในฐานะส่วนตัว การร้องทุกข์แทนผู้เสียหายซึ่งเป็นนิติบุคคลจะต้องทำให้ถูกต้องตามข้อบังคับของผู้เสียหายที่ได้จดทะเบียนไว้ ตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของผู้เสียหายระบุว่า พ. เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการแต่เพียงผู้เดียว และไม่มีข้อจำกัดอำนาจหุ้นส่วนผู้จัดการว่าหากจะกระทำแทนผู้เสียหายจะต้องใช้ตราสำคัญของผู้เสียหายประทับด้วย ดังนั้น พ. จึงมีอำนาจดำเนินการหรือร้องทุกข์แทนผู้เสียหายได้โดยไม่ต้องใช้ตราสำคัญของผู้เสียหายประทับลงในช่องลายมือชื่อผู้กล่าวหาในบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ด้วย ถือได้ว่า พ. ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแทนผู้เสียหายโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนและพนักงานอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้

ลักษณะของคำร้องทุกข์

มาตรา ๑๒๓

ผู้เสียหายอาจร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนได้

คำร้องทุกข์นั้นต้องปรากฏชื่อและที่อยู่ของผู้ร้องทุกข์ ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ความผิดนั้นได้กระทำความเสียหายที่ได้รับและชื่อหรือรูปพรรณของผู้กระทำผิดเท่าที่จะบอกได้

คำร้องทุกข์นี้จะทำเป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้ ถ้าเป็นหนังสือต้องมีวันเดือนปี และลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ถ้าร้องด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ ลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้บันทึกกับผู้ร้องทุกข์ในบันทึกนั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๔๗/๒๕๖๓

โจทก์ร่วมที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เยาว์เป็นผู้ร้องทุกข์เองโดยมี ด. พาโจทก์ร่วมที่ ๑ ไปร้องทุกข์ การร้องทุกข์มิใช่เป็นการทำนิติกรรม โจทก์ร่วมที่ ๑ กระทำเองได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม เมื่อโจทก์ร่วมที่ ๑ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยและได้ให้การไว้ในฐานะผู้กล่าวหาความผิดฐาน ข่มขืนกระทำชำเราและฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไป เพื่อการอนาจารโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ โจทก์มีอำนาจฟ้องตามมาตรา ๑๒๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๔/๒๕๐๓ (ประชุมใหญ่)

ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ผู้เสียหายได้ทำหนังสือร้องเรียนต่อผู้บังคับการ กองปราบปราม กองสอบสวนกลาง ขอให้ดำเนินคดีกับจำเลย การกระทำเช่นนั้นถือว่าการร้องทุกข์แล้ว

ผู้มีอำนาจรับคำร้องทุกข์

มาตรา ๑๒๔

ผู้เสียหายจะร้องทุกข์ต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่รองหรือเหนือพนักงานสอบสวน และเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยตามกฎหมายก็ได้

เมื่อมีหนังสือร้องทุกข์ยื่นต่อเจ้าพนักงานเช่นกล่าวแล้ว ให้รีบจัดการส่งไปยังพนักงานสอบสวน และจะจดหมายเหตุอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์ของพนักงานสอบสวนก็ได้

เมื่อมีคำร้องทุกข์ด้วยปากให้รีบจัดการให้ผู้เสียหายไปพบกับพนักงานสอบสวน เพื่อจดบันทึกคำร้องทุกข์นั้นดังบัญญัติในมาตราก่อน ในกรณีเร่งร้อนเจ้าพนักงานนั้นจะจดบันทึกเสียเองก็ได้ แต่แล้วให้รีบส่งไปยังพนักงานสอบสวน และจะจดหมายเหตุอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์ของพนักงานสอบสวนก็ได้

- คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๗๔/๒๕๑๖ การพิจารณาปัญหาว่า พนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์ไว้ จะมีอำนาจรับคำร้องทุกข์นั้นหรือไม่ เป็นคนละเรื่องกับการพิจารณาว่าพนักงานสอบสวนผู้นั้น จะมีอำนาจสอบสวนในความผิดเรื่องนั้นด้วยหรือไม่ **ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๔ มิได้บังคับให้ร้องทุกข์ เฉพาะต่อพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนเสมอไป** เหตุนี้พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง ซึ่งแม้จะมีได้มีอำนาจสอบสวนในคดีใดเลย ก็ยังมีอำนาจรับคำร้องทุกข์ในคดีนั้นได้
- คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๒/๒๔๘๒ **เจ้าทุกข์เป็นเจ้าพนักงานได้ร้องทุกข์แก่ตนเองและทำการสอบสวนด้วยตนเอง** เช่นนี้ ก็เป็นการใช้ได้ ส่วนการที่จะยุติธรรมหรือไม่ เป็นเรื่องการชั่งน้ำหนัก คำพยานหลักฐานในชั้นพิจารณาอีกส่วนหนึ่ง หากทำให้การร้องทุกข์และการสอบสวนเสียไปไม่

ผู้เยาว์ร้องทุกข์ด้วยตนเองและถอนคำร้องทุกข์ด้วยตนเองได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากบิดามารดา หรือผู้แทนโดยชอบธรรม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๙๑๕/๒๕๕๑ ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๗) และมาตรา ๑๒๓ **มีได้บัญญัติว่า การร้องทุกข์ของ**
ผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากบิดามารดาหรือผู้แทนโดยชอบธรรม หรือบุคคลดังกล่าวต้องลงลายมือชื่อ
ในการร้องทุกข์ของผู้เยาว์ด้วย ดังนั้น ผู้เยาว์จึงมีอำนาจร้องทุกข์ด้วยตนเองได้

กรณีผู้ร้องทุกข์เป็นเด็กและเยาวชน

มาตรา ๑๒๔/๑

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม แก่การจดบันทึกคำร้องทุกข์ในคดีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ไม่อาจหาหรือรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่ได้กร้องขอ และพนักงานอัยการได้ และเด็กไม่ประสงค์จะให้มีหรือรอบุคคลดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ให้ผู้รับคำร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๓ หรือมาตรา ๑๒๔ แล้วแต่กรณี บันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในบันทึกคำร้องทุกข์ด้วย

มาตรา ๑๒๕

เมื่อพนักงานสอบสวน หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ได้กระทำการสืบสวนหรือสอบสวนไปทั้งหมดหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใดตามคำขอร้องให้ช่วยเหลือ ให้ตกเป็นหน้าที่ของพนักงานนั้นจัดการให้มีคำร้องทุกข์ตามระเบียบตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๒๓ และ ๑๒๔

การถอนคำร้องทุกข์

มาตรา ๑๒๖

ผู้ร้องทุกข์จะแก้คำร้องทุกข์ระยะใด หรือจะถอนคำร้องทุกข์เสียเมื่อใดก็ได้

ในคดีซึ่งมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว การถอนคำร้องทุกข์เช่นนั้น ย่อมไม่ตัดอำนาจ พนักงานสอบสวนที่จะสอบสวน หรือพนักงานอัยการที่จะฟ้องคดีนั้น

การถอนคำร้องทุกข์ในคดีที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล

- คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๖๑/๒๕๖๕ การถอนคำร้องทุกข์นั้น ผู้เสียหายย่อมถอนคำร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน หรือต่อพนักงานอัยการหรือต่อศาลก็ได้ **แม้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล ก็ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดกำหนดให้ผู้เสียหายต้องถอนคำร้องทุกข์ต่อศาลเท่านั้น** เมื่อได้ความว่าผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ในความผิดข้อหาร่วมกันยกยกตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๘๓ ต่อพนักงานสอบสวน โดยชอบแล้ว สิทธิในการนำคดีในความผิดข้อหาดังกล่าวมาฟ้องจำเลยย่อมเป็นอันระงับไป
- คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๘๙/๒๕๔๕ การขอถอนคำร้องทุกข์ที่จะทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๒) ต้องถอนคำร้องทุกข์ก่อนคดีถึงที่สุด

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๐๓/๒๕๖๕ ถอนคำร้องทุกข์ภายหลังคดีถึงที่สุด

แม้ ป.วิ.อ. ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดที่บัญญัติระยะเวลายื่นคำร้องขอถอนคำร้องทุกข์ของผู้เสียหายก็ตาม แต่มาตรา ๑๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ผู้ร้องทุกข์จะถอนคำร้องทุกข์เสียเมื่อใดก็ได้ ซึ่งผลของการถอนคำร้องทุกข์ในคดีความผิดต่อส่วนตัว ย่อมทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามมาตรา ๓๙ (๒) ศาลต้องจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ อันมีผลทำให้ไม่มีคดีค้างพิจารณาอยู่ในศาล การขอถอนคำร้องทุกข์ของผู้เสียหายภายหลังเมื่อคดีถึงที่สุดแล้วจึงไม่มีผลตามกฎหมาย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๑๔/๒๔๕๔ (ประชุมใหญ่)

ผู้เยาว์อายุ ๑๗ ถึง ๑๘ ปี ซึ่งเป็นผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานด้วยตนเองจนมีการสอบสวนและพนักงานอัยการได้ฟ้องจำเลยเป็นคดีต่อศาลแล้ว ดังนี้ เมื่อบิดาของผู้เสียหายร้องขอถอนคำร้องทุกข์โดยขัดขึ้นฝืนต่อความประสงค์ของผู้เยาว์นั้น ศาลย่อมพิเคราะห์ตามรูปคดีและเห็นว่าบิดาไม่มีอำนาจถอนคำร้องทุกข์นั้นได้

คำสั่งรื้อศาลฎีกาที่ ๗๕๑/๒๕๔๑ สิทธิขอถอนคำร้องทุกข์ในคดีความผิดฐานฉ้อโกงตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๑ เป็นสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สิน เมื่อผู้ร้องทุกข์ตายย่อมตกทอดแก่ทายาท ผู้ร้องเป็นสามี โดยชอบด้วยกฎหมายของนาง ป. ผู้ตาย เมื่อ นาง ป. ผู้ร้องทุกข์ตาย สิทธิในการถอนคำร้องทุกข์จึงตกแก่ผู้ร้องซึ่งเป็นทายาท ผู้ร้องมีสิทธิถอนคำร้องทุกข์ได้ เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอถอนคำร้องทุกข์เพราะได้รับ ชดใช้เงินที่ฉ้อโกงไปจากจำเลยแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจึงระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๒)

มาตรา ๑๒๗

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒๓ ถึง ๑๒๖ มาบังคับโดยอนุโลม
ในเรื่องคำกล่าวโทษ

เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รับคำกล่าวโทษจะไม่บันทึกคำกล่าวโทษ
ในกรณีต่อไปนี้ก็ได้

(๑) เมื่อผู้กล่าวโทษไม่ยอมแจ้งว่าเขาคือใคร

(๒) เมื่อคำกล่าวโทษเป็นบัตรสนเท่ห์

คำกล่าวโทษซึ่งบันทึกแล้วแต่ผู้กล่าวโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อ
เจ้าพนักงานผู้รับคำกล่าวโทษจะไม่จัดการแก้คำกล่าวโทษนั้นก็ได้

อัยการจะฟ้องคดีได้ ต้องมีการสอบสวนโดยชอบในความผิดนั้นก่อน

ม. 120

การสอบสวนโดยชอบ ต้องทำโดยพนักงาน
สอบสวนที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่

ม. 2(6),18,19,20

ความผิดต่อส่วนตัวต้องมีคำร้องทุกข์ ม. 121, 2(4) (7)

ความผิดเกิดขึ้นในท้องที่เดียว
(ม. 18)

ผู้มีอำนาจสอบสวน
ม.18 วรรค 1, 2

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ม. 18 วรรค3

ความผิดเกิดขึ้นในหลายท้องที่
(ม. 19)

ผู้มีอำนาจสอบสวน
ม.19 วรรค1

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ม. 19 วรรค2(ก) (ข)

ความผิดเกิดขึ้นนอก
ราชอาณาจักร (ม. 20)

ผู้มีอำนาจสอบสวน
ม.20 วรรค1 ,2 ,5

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ม.20 วรรค1

ผู้ร้องทุกข์ต้องเป็นผู้เสียหาย
ม.2(4),4,5,6

เป็นคำร้องทุกข์ตามกฎหมาย
ม.2(7)

วิธีและลักษณะของคำร้องทุกข์
ม.123,124

การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

๑. ผู้สอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายให้ทำการสอบสวนได้
กล่าวคือ

๑.๑ พนักงานสอบสวนที่ทำการสอบสวนต้องมีอำนาจสอบสวน
ตามมาตรา ๑๘-๒๐

๑.๒ พนักงานสอบสวนผู้สรุปสำนวนทำความเข้าใจส่งพนักงานอัยการ
ต้องเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘
วรรคสาม มาตรา ๑๙ วรรคท้าย หรือมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง
แล้วแต่กรณี

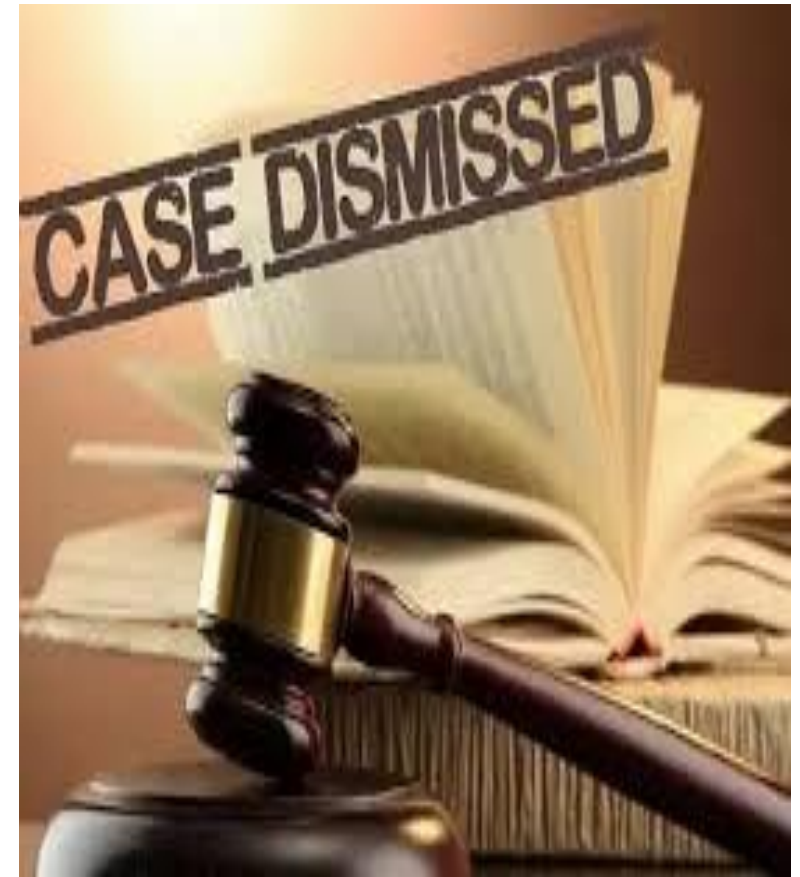
๑.๓ ต้องมีการแจ้งข้อหาโดยชอบ ตามมาตรา ๑๓๔

๒. คดีความผิดต่อส่วนตัวต้องมีการร้องทุกข์โดยชอบตามมาตรา ๑๒๑
ประกอบมาตรา ๒ (๗)

ผลของการสอบสวนโดยไม่ชอบ

ถือไม่ได้ว่ามีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน
พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.
มาตรา ๑๒๐ ศาลต้องยกฟ้อง

ผลของการสอบสวนที่ไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดนั้นก่อนแล้ว พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ ศาลไม่ต้องยกฟ้อง

แต่ศาลจะไม่รับฟังพยานหลักฐานในส่วนที่ได้มาจากการสอบสวนที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมาใช้ในการพิจารณาพิพากษา เช่น ถ้อยคำพยานที่เป็นเด็กที่ถูกถามปากคำโดยไม่มีนักจิตวิทยาร่วมอยู่ด้วย ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๓๘/๒๕๕๕

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา **ไม่มี**
บทบัญญัติห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนใน
คดีที่ตนมีส่วนได้เสีย ดังนี้ แม้พันตำรวจตรี ส. ผู้เสียหาย
จะเป็นพนักงานสอบสวน ก็ถือได้ว่าการสอบสวนโดย
ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

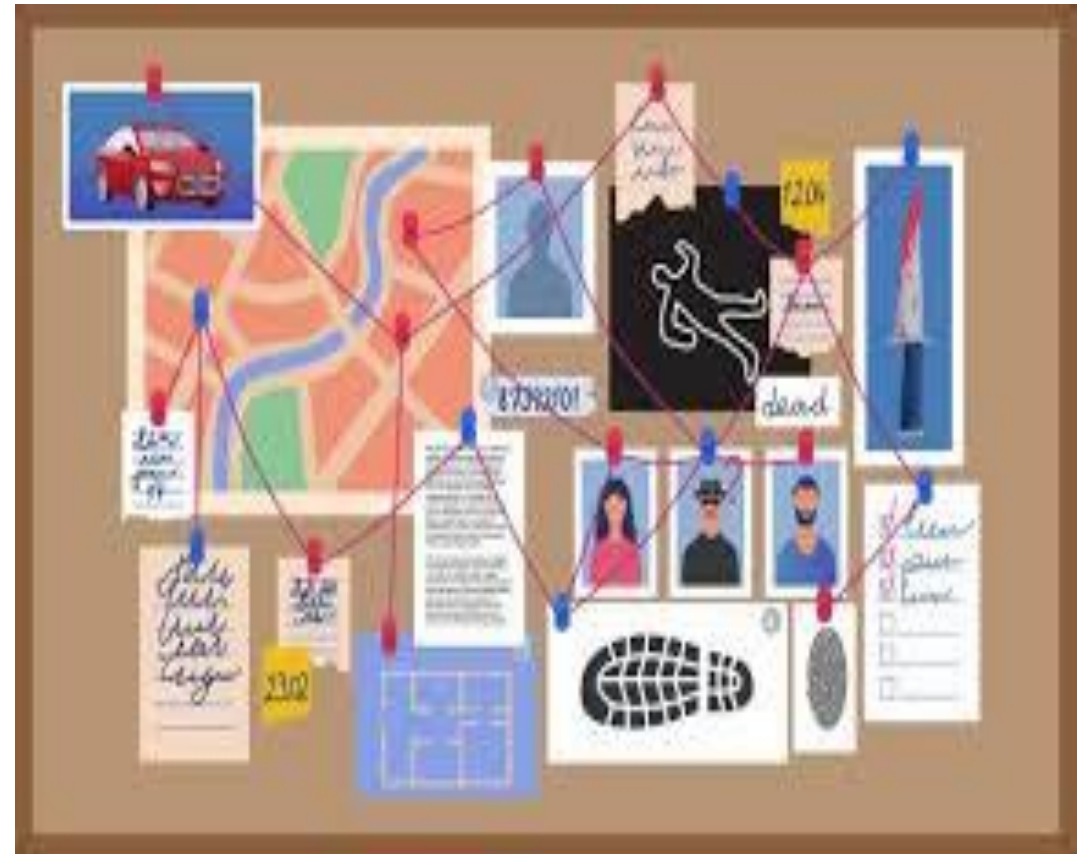
คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๔๗๖/๒๕๓๗

การที่ล้มแปลคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลย โดยมีได้
สาบานหรือปฏิญาณตนตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓ วรรคสองนั้น มีผล
ทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยไม่อาจใช้ยัน
จำเลยในชั้นพิจารณาได้เท่านั้น ไม่ทำให้การสอบสวน
คดีนี้เป็นการไม่ชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษานี้ที่ ๔๕๔๖/๒๕๓๖

การทำแผนที่เกิดเหตุเป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวน แต่ถึงหากกระทำโดยไม่ชอบเพราะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ก็ไม่มีผลกระทบถึงกับเป็นเหตุให้การสอบสวนเสียไป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๓๕/๒๕๕๓

ร้อยตำรวจเอก ส. เป็นข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่
ชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิด
อาญาซึ่งได้เกิดขึ้นภายในเขตอำนาจของตน
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา
๑๘ วรรคหนึ่ง แม้ระหว่างการสอบสวนจะมีพนักงาน
สอบสวนซึ่งไม่มีอำนาจสอบสวนร่วมรับฟังอยู่ด้วยก็ไม่
ทำให้การสอบสวนนั้นเสียไป

อำนาจสอบสวน

มาตรา ๒ (๖) “พนักงานสอบสวน” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

มาตรา ๑๘ กรณีความผิดเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดเพียงแห่งเดียว

มาตรา ๑๙ กรณีความผิดเกิดขึ้นเกี่ยวพันกันในหลายท้องที่ หรือขณะกำลังเดินทาง

มาตรา ๒๐ กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๑๘ กรณีความผิดเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดเพียงแห่งเดียว

“มาตรา ๑๘ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอและข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่านายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา^{๒๒}มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่านายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา^{๒๒}มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้...”

มาตรา ๑๘ กรณีความผิดเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดเพียงแห่งเดียว

วรรคหนึ่ง ในท้องที่จังหวัดอื่น**นอกจากกรุงเทพมหานคร** พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา^{๕๕}มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตน

วรรคสอง ในท้องที่**กรุงเทพมหานคร** พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา^{๕๕}มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตน

ความผิดอาญา “ได้เกิด” “อ้างว่าได้เกิด” “เชื่อว่าได้เกิด” ภายในเขตอำนาจของตน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๓๗/๒๕๔๓ จำเลยให้ผู้ตายดื่มสารพิษที่บ้านพักผู้ตาย ความผิดอาญาเกิดขึ้นที่บ้านพักผู้ตาย ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ผู้ตายถึงแก่ความตายที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ความตายเป็น “ผล” ของการกระทำความผิด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองจึงมีอำนาจสอบสวน

THANK YOU

Merry Christmas ✨
and Happy New Year

